

Τα ερείπια τα έπλασαν οι ανίκανοι κυβερνήται της Ελλάδος

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)

«Ημύνθησαν περί πάτρης οι άστοργοι πολιτικοί, οι εκ περιτροπής μητρικοί του ταλαιπώρου ωρφανισμένου Γένους, του στερημένου πριν, και ητεκνωμένου δεινώς σήμερα;

Άμυνα περί πάτρης δεν είναι οι σπασμωδικά, κακομελέητοι και κακοσύντακτοι επιστρατεΐαι, ουδέ τα σκωριασμένης επιδεικτικότητας θωρηκτά.

Άμυνα περί πάτρης θα ήτο η ευσυνείδητος λειτουργία των θεσμών, η εθνική αγωγή, η χρηστή διοικήσεις, η καταπολέμησις του ξένου υλισμού και του πιθηκισμού, του διαφθείραντος το φρόνημα και εκφυλίσαντος σήμερα το έθνος και η πρόληψις της χρεωκοπίας.

Τις ημύνθαι περί πάτρης;

Και τι πταίει η γλαυξ, η θρηνούσα επί ερειπίων; Πταίουν οι πλάσαντες τα ερείπια. Και τα ερείπια τα έπλασαν οι ανίκανοι κυβερνείται της Ελλάδος».

Είναι άρθρο του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, με τίτλο «οιωνός», γραμμένο το 1896, ένα χρόνο πριν από την οδυνηρή και εξευτελιστική ήττα στον πόλεμο με τους Τούρκους, ο οποίος έμεινε στην ιστορία με τον ευφημιστικό τίτλο «ο ατυχής πόλεμος του 1897».

Μαύρα φίδια με ζώνουν, όταν διαβάσω τις παπαδιαμαντικές διαπιστώσεις. Αν το μεταφέρεις στην νεοελληνική γλώσσα, διαβάζεις ανατομία του σήμερα. Χριστούγεννα γιορτάζουμε και οι «ανίκανοι κυβερνήται της Ελλάδας» κοκορομαχούν για το ποιος θα συνεχίσει την ερήμωσή της.

Σαν να κρατά νυστέρι ο μεγάλος μας διηγηματογράφος, τέμνει με παρρησία τις πυορρέουσες πληγές μας.

Άμυνα περί πάτρης, φιλοπατρία, γράφει, «θα ήτο η ευσυνείδητος λειτουργία των θεσμών». Η κρίσιμη λέξη είναι η ευσυνειδησία. Η συνείδηση είναι δώρο Θεού στον άνθρωπο. «Αυτάρκη τον άνθρωπον εποίησε ο Θεός προς την της αρετής αίρεσιν και την της κακίας φυγήν». Ο Θεός, λέει ο άγιος Χρυσόστομος, έπλασε τον άνθρωπο αυτάρκη, ώστε να μπορεί ελεύθερα, αυτεξούσια, να επιλέγει το καλό και να αποφεύγει το κακό. (Εις Ρωμ. ομιλ. Στ', 5, ΕΠΕ 16Β, 454). Όποιον έχει συνείδηση μπαζωμένη, ο λαός μας τον ονομάζει αθεόφοβο.

«Το καθαρό συνειδός παρέχει θαρρείν», η ένοχη δικάζει. Θρηνούμε επί ερειπίων, διότι ανίκανοι και αθεόφοβοι καταρράκωσαν τους θεσμούς.

Φιλοπατρία και άμυνα υπέρ του ταλαιπώρου Γένους μας είναι η εθνική αγωγή. Ούτε εθνική είναι όμως η Παιδεία μας σήμερα ούτε αγωγή προσφέρει.

Η λέξη εθνική διαγράφηκε από τον τίτλο του υπουργείου και αντικαταστάθηκε, άτυπα, από το νεοεποχίτικο λεκτικό υβρίδιο «πολυπολιτισμική». Η σπουδαία και εύσημος λέξη αγωγή αναπαύεται στα αραχνιασμένα λεξικά. Και τι θαυμάσια είναι και τα ετυμολογικά της γενέθλια! Η αγωγή παράγεται από το ρήμα άγω, που σημαίνει οδηγώ. Στο μέλλοντα κάνει άξω, από δω παράγεται η λέξη αξία. Άρα η αγωγή πρέπει να οδηγεί σε αξίες, να μορφώνει άξιους ανθρώπους και όχι χάνουνους καταναλωτές, όπως μας θέλουν οι ανάξιοι κυβερνήτες.

Αλλά «το κακό θα σας έρθει από τους διαβασμένους», μας κανοναρχούσε ο Πατροκοσμάς.

Και ποιοί είναι οι «διαβασμένοι»; Διαβάσω από ένα άρθρο μιας βρετανίδας λογοτέχνιδος με τίτλο «Μορφωμένοι βάρβαροι»: «Ένα νέο είδος ανθρώπου έχει αναδυθεί τον τελευταίο καιρό: ο μορφωμένος βάρβαρος-που έχει σπουδάσει είκοσι χρόνια, έχει αποκατασταθεί θαυμάσια επαγγελματικά, αλλά δεν έχει διαβάσει τίποτα, δεν ξέρει ιστορία και αγνοεί οτιδήποτε βρίσκεται εκτός της ειδικότητάς του... Μερικοί τυχαίνει να είναι και δάσκαλοι. Δεν διαβάζουν τίποτε εκτός από τα βιβλία που πρέπει να διδάξουν, δεν έχουν νιώσει ποτέ την απόλαυση της ανάγνωσης, και δεν μπορούν να μεταγγίσουν ενθουσιασμό, για να μην πω αγάπη για το αντικείμενό τους». (Σ. Γουνελά, «ο αντιχριστιανισμός», εκδ. «Αρμός», σελ. 34-35). Ο Έλληνας δάσκαλος επιπροσθέτως, αν θέλει να λέγεται δάσκαλος, οφείλει την τωρινή εποχή που κυριαρχούν «οι τροπαιούχοι του άδειου λόγου» (Παλαμάς), να μεταγγίζει στους μαθητές του τα τιμαλφή του Γένους, μ' ένα λόγο «ψυχή και Χριστό». Δεν το πράξαμε, γι' αυτό θρηνούμε επί ερειπίων.

Άμυνα περί πάτρης είναι «η χρηστή διοίκησης». Χρηστή; Τι είναι αυτό τρώγεται; Πόσοι Έλληνες, κάτω από τα σαράντα, γνωρίζουν τι σημαίνει η λέξη; (Βαθμολογητής διαγωνισμού ΑΣΕΠ μου έλεγε,

παλαιότερα, ότι υποψήφιος εκπαιδευτικός ετυμολόγησε την λέξη παγκόσμιος, από το πάγκος+οσμή. Αλλά τι φταίνει τα μήλα, όταν στα πανεπιζήμια-παιδαγωγικά τμήματα, τους διδάσκουν «σάπιες μηλιές»!).

Έγραφε ο Ι.Μ. Παναγιωτόπουλος σ' εκείνο το εξαιρετικό, ολιγοσέλιδο βιβλίο του «Ερήμην των Ελλήνων» για τον «δημόσιο υπάλληλο»:

«Ο δημόσιος υπάλληλος είτε είναι ο ανίκανος να σταδιοδρομήσει αλλού είτε είναι ο ικανός, αλλ' άτυχος στις επιδιώξεις του, που η έλλειψη των προμνημονευμένων ευκαιριών τον αναγκάζει ν' ακολουθήσει δρόμους που δεν τους επιθυμεί και που δεν τους είχε προβλέψει. Και έτσι διατηρεί μέσα του την θλίψη του αιώνια αποτυχημένου και την αγανάκτηση του ξεστρατισμένου, που είναι υποχρεωμένος ν' ασκεί λειτούργημα ξένο προς τις προσωπικές προτιμήσεις του.

Δεν είναι καθόλου παράδοξο, ύστερ' από τούτα που δεν προσφέρει τίποτε από τον πραγματικό εσωτερικό του κόσμο στο λειτούργημά του, έξω από μερικές ώρες τις μέρας του άδροσες, τυπικές, με τα μάτια στο ρολόγι που προχωρεί με τόσο απελπιστική βραδύτητα». (εκδ. «Οι εκδόσεις των φίλων», σελ. 52, Αθήνα 1974).

Πατριωτισμός είναι «η καταπολέμησης του ξένου υλισμού και πιθηκισμού». Σήμερα, θα έγραφε ο Παπαδιαμάντης, του εξευρωπαϊσμού μας. Ό,τι γυαλίζει σε κάθε κομπλεξικό, το βαφτίζει προοδευτικό και... διαφθορά και εκφυλισμός του έθνους.

«Το χάσιμο του προσανατολισμού μας, το μαράζωμα της νεολαίας, η εξόγκωση του παρασιτικού πληθυσμού των μεγαλουπόλεων, με την ξενολατρείαν του, αυτά αποτελούν κίνδυνον θανάτου διά το έθνος. Προώρου μάλιστα θανάτου, διότι το έθνος, μετά την αναγέννησίν του δεν ενηλικιώθη ακόμη διά να παρακμάσει. Ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος της πτώσεως του Βυζαντίου και της Μικρασιατικής καταστροφής, αλλά δεν είναι αντιληπτός, διότι βαδίζει υπούλως και υπονομευτικώς εν μέσω χλιδής και κραιπάλης, με ξένον χρήμα». (Β.Περσεΐδη, «το εθνικό μας τραγούδι», σελ. 142, Αθήνα 1983).

Φθάσαμε στο σημείο, στα σχολεία, αντί να ακούγονται τα θεσπέσια κάλαντά μας, να βρομίζουν τα αυτιά μας αμερικανοτσιρίδες και φραγκοβελάσματα. Τι να πει κανείς;

Ξεφύλλιζα τον Παπαδιαμάντη αυτές τις ημέρες, για να γράψω κάτι από τα, περιφρονημένα από την «αντεθνική αγωγή» και τα κουρελουργήματα που τα λένε βιβλία Γλώσσας, αριστουργήματά του, αλλά σκόνταψα στο προλογικό κείμενό του. Οι ανίκανοι κυβερνήτες, αφού «έπλασαν τα ερείπια» με την αφιλοπατρία τους, μας οδηγούν σε καταστροφές τύπου 1897. Μόνη παρηγορία και ελπίδα, εν μέσω της παράνοιας που ζούμε, η γέννηση του Σωτήρος Χριστού.

Το φως της ηλιόλουστης Ορθοδοξίας μας διαλύει τα σκοτάδια! Χριστός ετέχθη!

Υστερόγραφο επί προσωπικού: δεν προσχώρησα σε κανένα «κόμμα Μπαλτάκου», που ακόμη δεν έχει ιδρυθεί. Υπέγραψα μια διακήρυξη ιδεών, σύμφωνη με τα πιστεύω μου, κάτω από τα ονόματα του Μητροπολίτη Πειραιώς και του αρχιεπισκόπου Σινά. Για κάποιους εν Χριστώ... αδελφοφάδες, που με εγκαλούν για... πτώση, απαντώ με το πατερικό: «ο ταπεινός ουδέποτε πίπτει. Πόθεν γαρ πεσείν έχει υποκάτω πάντων ων;». Το μόνο βέβαιο είναι ότι θα συνεχίσουν να μπαίνουν στη Βουλή κόμματα όπως η ΔΗΜΑΡ και τα «ποτάμια» και ο πατριωτικός λεγόμενος χώρος, θα παρακολουθεί αδρανής την δήωση της πατρίδας μας.

23.12.2014

Πηγή: www.antibaro.gr/

